

РЕШЕНИЕ

№ 5497

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4323** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ОПП - СДВР, срещу решение № 44386 от 18.02.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 14396/2019 г. на Софийски районен съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 99 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 19-4332-014429/05.08.2019 г., издадено от ВПД началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР.

С оспореното НП на П. Н. П., на основание чл. 179, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 5, предл. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 37, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Счита за неправилни и необосновани мотивите на СРС, че при издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, като липсва пълно и ясно описание на нарушението и на обстоятелствата, при което е установено. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

По делото е постъпил отговор на касационната жалба, в който са изложени подробни

съображения за неоснователност на същата.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. Ответникът по касационната жалба, не явява. Пълномощникът му адвокат П. оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество е основателна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителя. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че на 10.07.2019 г. около 12:30 часа в [населено място], на [улица], П. П. е управлявал собственият си л.а. марка „Фолксваген Поло“, с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от В. към [населено място] и срещу номер 25 при потегляне от крайпътна територия не е пропуснал насрещно движещия се л.с. „Форд Фокус“, с рег. [рег.номер на МПС] и е причинил ПТП, с което е нарушил чл. 37, ал. 3 от ЗДвП.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 296393/10.07.2019 г., връчен на сочения за нарушител на същата дата и подписан без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че при издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, като липсва пълно и ясно описание на нарушението и на обстоятелствата, при което е установено, поради което е отменил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съобщението за изготвеното решение на СРС е бил уведомен чрез изпращане на съобщение. Жалбата е подадена чрез СРС на 06.03.2020 г. /вх. 1014699/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства, като е изложил изключително пространни и задълбочени мотиви. Правилно е констатирано извършването на нарушението въз основа на събраните по административно-наказателната преписка доказателства. Разпитан е актосъставителя и са обсъдени писмените доказателства. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани материали. Изложените мотиви и направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Съгласно чл. 37, ал. 3 от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, излизащо на път

от крайпътна територия, като двор, предприятие, гараж, паркинг, бензиностанция и други подобни, е длъжен да пропусне пешеходците и пътните превозни средства, които се движат по този път. За да се приеме за нарушена посочената разпоредба следва водачът да е излизал от крайпътна територия. В конкретният случай, съдът споделя изводите на СРС, че П. е потеглил и се е включил в движението от уширение на пътното платно, а именно автобусна спирка, която безспорно е част от пътното платно. Този извод е съобразен с нормата на чл. 55, ал. 11 от ППЗДвП, съгласно която с пътни знаци Д22, Д23 и Д24 указват началото на спирка на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници. Когато не е оформена със специално уширение на пътното платно, краят ѝ се определя от края на пътна маркировка М14, а ако няма такава, където е последният указател с номерата на линиите и разписанието им или на 50 метра след знака. Съгласно § 1, т. 9 „обхват на пътя“ вкл. платното за движение, банкетите, тротоарите, разделителните ивици, отводнителните окопи, откосите и ивиците ограничаващи пътя. Във връзка с посоченото правилно първоинстанционният съд е достигнал до извода, че след като автобусната спирка е част от пътното платно, няма как да се твърди от АНО, че нарушението е извършено при излизане от крайпътна територия.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че липсва описание на извършеното нарушение, защото не е посочен видът на крайпътната територия, от която е потеглил водачът. От описанието на нарушението в АУАН и НП не става ясно конкретната крайпътна територия, която е имал в предвид АНО, а именно дали е паркинг, двор, предприятие, гараж или др. В случая АНО не е доказал по несъмнен и категоричен начин, че е нарушена разпоредбата на чл. 37, ал. 3 от ЗДвП, поради което и отговорността на сочения за нарушител е била неправилно ангажирана.

Разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН определят съдържането на АУАН и НП. Като задължителен реквизит, в чл. 42, т. 4, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, се изисква посочване, в обстоятелствената част на двата акта, на описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Това изискване ще бъде изпълнено само тогава, когато са посочени всички съставомерни признаци на вмененото нарушение и те са максимално конкретизирани откъм фактически обстоятелства в съответствие с установеното по преписката към този момент. Необходимо е НП да съдържа фактическо описание на конкретното проявление на деянието в обективната действителност – обстановката, при която е било извършено, начинът и средствата за осъществяването му, конкретно настъпилите общественоопасни последици и др. Няма значение дали тези обстоятелства ще бъдат коментирани извън съответстващите им юридически признаци на нарушението, или едновременно с тях. Важно е да се осигури възможност на страните и контролиращата съдебна инстанция да установят механизма на формиране на правните изводи на наказващия орган. Спазването на посочените изисквания служи за очертаване кръга на доказателствено релевантните факти, за преценка относно правилността на правната квалификация на нарушението, както и гарантира възможността на нарушителя да разбере фактическите и правни рамки на административното обвинение, респ. упражняване на правото му на защита в производството в пълен обем. Нарушаването им пък е пречка за съда да провери волята на административнонаказващия орган и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законност и правилност на издаденото наказателно постановление, доколкото в съдебната фаза на производството следва да бъде установено съответствието на твърденията, обективирани в НП, с обективната действителност и

доказателствената съвкупност. Липсата на пълно описание на нарушението, както и на всички обстоятелства, при които е извършено, така както е посочено в чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, представлява съществен порок на НП и е абсолютна предпоставка за отмяната му.

По изложените съображения, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 44386 от 18.02.2020 г., постановено по нахд № 14396/2019 г. на СРС –НО, 99 състав.

Решението е окончателно.